

หัวใจรักของเราใส

โดย

เสาวภา ใจใส

ดีดะธรรร หัวใจรักของเราใส

ใจใสอย่าง

ห้วงรัก อเวจีใจ by คีตะธารา

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537
ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งในหนังสือเล่มนี้
มิฉะนั้นจะถือว่ามีความผิดตามกฎหมาย

จำนวนหน้า : 573 หน้า

ราคาเต็ม : 409 บาท

บรรณาธิการ : พี่เจี๊ยบ คีตะธารา

ปก : พี่เจี๊ยบ (เครดิตภาพจากอินเทอร์เน็ต)

จัดจำหน่ายในรูปแบบ EBOOK , EPUB , หนังสือ
งานวรรณกรรม ภายใต้นามปากกา “คีตะธารา”
ได้จัดลิขสิทธิ์เอาไว้ทุกเล่ม

ห้ามมีการคัดลอก คัดแปลงหรือลอกเลียนไม่ว่าจะด้วยเทคนิคการ คัดต่อหรือ
ใดๆ ที่สื่อเจตนาว่าจะผลิตผลงานทุกกรณี แม้จะเป็น การคัดลอกในบางส่วนที่
ชื่นชอบเอาไปใส่ในงานเขียนของตน
ล้วนมีความผิดทางกฎหมายทั้งสิ้น

คำนำนักเขียน

วันนี้ มีโอกาสได้นำเสนอผลงานที่ได้ออกมาให้อีกหนึ่งเล่มแล้วนะคะ นิยายเล่มนี้ก็มีการนำเสนอในแง่มุมของความรักในแบบฉบับของคิตะธารา เป็นการเน้นถึงความรู้สึกเมื่ออ่านแล้วเกิดจินตนาการที่คล้อยตามกับภาษาที่สวยงาม ทุกถ้อยคำที่เรียงร้อยลั่นกลั่นออกมาจากความตั้งใจที่เต็มเปี่ยม หวังจะส่งผ่านเรื่องราวที่งดงามออกมาเป็นเรื่องราวที่น่าติดตาม

อาจจะมีชื่อของตัวละครที่ไปสอดคล้องกับชื่อของท่านได้ แต่ขอให้อ่านใจว่า คิตะธารา ไม่ได้มีเจตนาจะล่วงเกินเลขสัณนิษะคะ เพียงแค่นึกถึงบุคลิกของตัวละครเป็นหลักแล้วเลือกหาชื่อที่เหมาะสมเท่านั้น

นิยายเรื่องนี้ได้บรรยายถึงความผิดพลาดของความรักและการที่คนเรารักกันแต่ไม่เชื่อใจกัน ไม่กล้าพูด ไม่กล้าบอกเล่า จนทำให้เกิดเหตุการณ์ที่เรียกว่า สายเกินแก้ การดำเนินเรื่องอาจจะเป็นประโยชน์ในด้านความรักของหลายคน มีการนำเสนอในแง่มุมที่แตกต่างกันออกไป จนทำให้เกิดการขัดแย้งของความคิด การไม่ลงรอยของความรู้สึก แต่สุดท้ายก็สามารถประสานกันได้ด้วยหัวใจรักที่ตรงกัน

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นิยายเรื่องนี้จะได้รับเกียรติ นำไปประดับอยู่ที่ชั้นวางหนังสือของท่านอีกสักเล่มนะคะ รับรองว่า ภายใต้นามปากกา “คิตะธารา” ไม่ทำให้ท่านผิดหวังอย่างแน่นอนค่ะ

ด้วยรัก

คิตะธารา

ห้วงรัก..อเวจี

ผู้ชายที่รูปหล่อ พ่อรวย เทียบพร้อมทุกด้าน รูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ฐานะ การศึกษาแต่กลับต้องมาจนตรอกกับหยาดน้ำตาของผู้หญิงที่เขา มองเห็นเธอเป็นเพียงแค่สะพานที่จะทำให้เขาก้าวเดินไปเพื่อจุดหมายปลายทางที่เขาตั้งใจ

เธอนั้นเล่า มั่นใจในตัวเอง เก่ง ฉลาดและสวยงาม แต่เธอต้องมาสูญเสียทุกอย่างเพียงแค่วันเวียนมาใกล้เขา แต่สูญเสียอะไรไม่เจ็บปวดเท่าเสียหัวใจ และหยาดน้ำตาให้เขา เธอเหมือนตกอยู่ในห้วงของอเวจี

อยากจะกลับขึ้นไปก็ทำไม่ได้ ยิ่งเดินยิ่งถลาล ทางออกของเธอและเขาควรเป็นเช่นไร?

ตอนที่ 1 จึงก็ราข่าก็แรง

..เพียะ..

“กั๊ด”

เสียงผู้กำกับตะ โคนก้องเมื่อฝ่ามือบางของญารินดาตวัดใส่ใบหน้าที่คมเข้มหล่อเหลาของทฤษฎีธาดาพระเอกของเรื่องแบบเต็ม ๆ หลังจากที่เขาล้มลุกเธอ ซึ่งเป็นนางร้ายของเรื่องอย่างถึงพริกถึงขิง

“อะไรอีกล่ะริน..”

นายชัชชนะร้องถามอย่างคิดรำคาญเมื่อก้าวมาใกล้ร่าง บางอรรชรในชุดราตรีเปิดไหล่ โข่วเนินอกอวบอิมที่ชูชันตัน เนื้อผ้าที่เบาและลื่นขึ้นมา ส่วนตัวเสื้อเว้าเข้ารูปหาเอวกลิ้งแล้ว ผายออกที่สะโพกกลมมน ทิ้งชายละอยู่ที่โคนขาขาวที่นวลเนียนสะอาด เผยให้เห็นปลีน้องที่กลมกลิ้งไร้ไขมันส่วนเกิน

“ก็ไอ้บ้านี้ จูบรินจริง ๆ เลยนีคะ..”

ผู้กำกับเกาหัวแกรก

“จากนี้ รินจะต้องช่วยวนพระเอกให้เขาขอมมีอะไรด้วย ไม่ใช่พอเขาจูบก็ตบแบบนี้ มันนอกบทมากไปนะริน..”

“แต่ว่า..”

ชัชชนะยกมือห้ามทำให้เธอไม่มีโอกาสได้เอ่ยปาก ออกมาอีก

“นี่คุณ ถ้าหวังเนื้อหวนตัวนัก ก็นอนอยู่บ้านสิครับ ผมยังต้องไปถ่ายละครที่อื่นอีก ไม่ได้มีเวลามาอยู่ที่นี้ทั้งวันทั้งคืนนะ ครับ แล้วผมก็ถูกคุณตบจนหน้าชามาหลายเทีคแล้วด้วย..”

“มันเรื่องของคุณ..”

ทฤษฎีธาตอมองหน้าเธอนิ่ง

“พูดอย่างนี้มันไม่แฟร์นะคุณ ฉากนี้มันต้องมีอยู่แล้ว และไม่ใช่ฉากเดียว ในเมื่อคุณตกลงรับแสดง ทำไมไม่เตรียมตัวมาก่อน..”

“ฉันไม่คิดว่าจะได้เจอกับพระเอกหุ่นอย่างคุณ..”

“พูดให้สวยนะคุณ ผมหุ่นยังงี้..”

“เอาล่ะหยุด อย่าทะเลาะกัน..”

ชัยชนะร้องห้าม

“อีกครั้งนะริน..”

“ใช้มุกกลองไม่ได้หรือคะ..”

“ไม่ได้หรอก ฉากนี้สำคัญ นางร้ายต้องช่วยวนพระเอกให้มีอะไรด้วย มันเป็นจุดพลิกของเรื่อง ละครจะเดินเรื่องต่อได้หรือไม่อยู่ที่ฉากนี้..”

ญารินตาลอบระบายลมหายใจออกมาเบา ๆ ก่อนจะหันไปมองหน้าที่คมเข้มของชายหนุ่มวัยสามสิบปีที่มีแววตาเอาเรื่องและช่างคิดช่างแค้น

“เริ่มใหม่ กลองพร้อม นักแสดงพร้อม..”

เมื่อผู้กำกับร้องสั่งก็ทำให้เธอจำต้องหันหน้ามาหาเขา แล้วเริ่มละครฉากสำคัญ

“คิริขา อยู่กับบอร์ก่อนนะคะ เวลานี้อรู้สึกอ่อนด้าใน หัวใจเหลือเกิน อย่าทิ้งอโรไปเลยนะคะ..”

ท่อนแขนกลมกลิ้งยกขึ้น โอบรอบคอของเขาหลวม ๆ พร้อมกับเงยหน้าขึ้นแล้วมองหน้าเขา มองสบสายตาคมของเขา พลางยิ้มน้อย ๆ อย่างเชิญชวน

สายตาคมกวาดมองเครื่องหน้าที่เนียนกริบงดงามหมดจดและดูหวานอย่างเข้ายวน ประกอบกับกลิ่นกายที่หอมจรุงด้วยกลิ่นของสาบสาว ผิวกายเต่งตึงและนวลเกลี้ยง กระตุ้นความรู้สึกหวามในอารมณ์ที่บาดลึก

ทฤษฎ์ธาดา ในนามของพระเอกสุดหล่อนามว่าคิริยก มีอวางลงที่เอวกลิ้งของเธอพร้อมกับกดทาบให้ร่างบางลู่เข้ามาแนบชิดกับร่างสูงใหญ่ของเขา ที่ข่มร่างบางอรรชรของเธอให้ดูเล็กไปถนัดตา

เขาวางฝ่ามือลูบไล้ไปทั่วแผ่นหลังที่เนียนสะอาดของเธอพร้อมกับโน้มใบหน้าต่ำลงมาหา จนลมหายใจที่อุ่นซ่านเป่ารดหน้า นวลให้รู้สึกหวั่นไหวอย่างมากสิ้น หัวใจของเธอเกิดอาการเหมือนคนกำลังจะเป็นลม เมื่อร่างทั้งร่างถูกเขากกกดเอาไว้

“แต่ว่าตอนนี้ผมจำเป็นต้องไปจริง ๆ..”

“แล้วอรณะคะ คุณจะให้อรอยู่คนเดียวได้หรือคะ..”

อรอุมา นางร้ายในเรื่องเข่งปลายเท้าฝั่งเรียวกปากอิมไป
หาริมฝีปากได้รูปของเขาแล้ว ๆ เหมือนกระตุ่นอารมณ์ของเขา
ให้ตื่นเพริด พร้อมกับก้าวถอยมาที่เตียงกว้างทั้งที่ท่อนแขน
ยังคงโอบรอบคอของเขาไว้

“คีรีขา อรรักคุณมากนะคะ..อยู่กับอรณะนะคะ..อร
ยอมคุณทุกอย่าง..”

เธอกระซิบบอกเขาด้วยน้ำเสียงที่สั่นนิด ๆ เมื่อเขาค่อย ๆ
บดเคี้ยวเรียวกปากอิมของเธอเบา ๆ ปลายเล็บแหลมก็จิกลงที่
ต้นคอของเขาอย่างแรงเหมือนจะเดือนเขาอยู่ในที แต่ทว่า ครั้ง
นี้ทฤษฎ์ธาตองไม่อยากจะถ่ายทำใหม่ให้เสียเวลา เขาจึงทน
เจ็บด้วยการค่อย ๆ ผลักร่างบางลงสู่เตียงกว้างพร้อมกับทาบร่าง
ตามลงไป

ญารินตามองหน้าเขาเขม็งเหมือนจะปรามอยู่ในที
พร้อมกับฝ่ามือบางที่ขยุ้มลงที่บ่าของเขาอย่างหนักแต่เขาก็ไม่
สนใจเมื่อฉกทาบริมฝีปากลงมาหาเรียวกปากบางที่อิมเอิบหอม
หวานของเธอ

เขาบดเคี้ยวแล้วดูดซับเบา ๆ ก่อนจะหนักหน่วงขึ้นจนเธอเลื่อนฝ่ามือไปที่กลางหลังของเขาจิกปลายเล็บที่แหลมคมลงไปยังกลางแผ่นหลังของเขา แต่เขาก็ยังไม่ยอมหยุด ยังคงดูดซับเรียวกปากอímของเธออย่างหนักหน่วง ฝ่ามือใหญ่สะอาดสอดไปได้แผ่นหลังที่เนียนสะอาดลุ่มคลำโอบรัดเอาไว้

เขาเลื่อนริมฝีปากซุกไ้ลงไปยังซอกคอขาวที่หอมกรุ่น แล้วเลื่อนเรื้อยลงไปยังเนินเนื้อที่อวบอูม ไ้ทั้งปลายจมูกและริมฝีปากซุกไ้ไ้เคล้าคลึงอย่างเมามัน ในขณะที่ญารินดาพยายามจะผลักไสเขาให้ถอยห่าง แต่ไม่เป็นผล เธอจึงจิกปลายเล็บลงที่กลางหลังของเขาอีกครั้งคราวนี้หนักและลึก

แต่ทว่าเขากลับทำเหมือนไม่รู้สึกรู้เจ็บปวด เขายังคงจับซับที่เนินเนื้อนวลของเธอแล้วเลื่อนไ้ไ้ปลายนิ้วเกี่ยวบราเซียร์ สายให้เลื่อนต่ำลง จนเขาสามารถสูดดมความหอมหวานของปทุมถันที่อวบอímไ้ได้อย่างถนัดมากขึ้น

หัวใจของสาวน้อยไหวนจนสะท้านเธอตัดสินใจกระชากปลายเล็บที่จิกอยู่ในเนื้อบริเวณแผ่นหลังของเขาเต็มแรง แต่เขาก็ยังคงค้ำค้ำกับความนุ่มหอมของทรวงอกอวบของเธอ

..กั๊ด..

ทันทีที่ได้ยินเสียงคัดเธอผลึกอกเขาเต็มแรงแต่เขายังคง
ปลิ้นจวบไซ้ที่อกอวบของเธอนี้

“ทฤษฎี ทฤษฎี..”

ชัยชนะร้องเรียกเขาทำให้ทีมงานรีบวิ่งเข้ามาเรียงร่างของ
เขาให้ลุกขึ้น

..เพียะ..

ญารินดาตวัดฝ่ามือใส่หน้าเขาเต็มแรงก่อนจะรีบขยุ้ม
เสื้อเข้าหากันแล้ววิ่งออกไปจากที่นั่น

“จะตัดตรงไหนออกดีครับ..ผมไม่คิดว่าทฤษฎีจะกล้าจู่
โจมคุณรินถึงขนาดนี้..”

ผู้ช่วยผู้กำกับและทีมงานต่างมาหยุดยืนที่จอมอนิเตอร์
เมื่อถ่ายทำฉากนั้นเสร็จ

“เก็บฉากนี้เอาไว้เป็นเบื้องหลัง คุณนิรภา จะเอาไปลง
นิตยสารสร้างความฮือฮาเพื่อเรียกเรตติ้ง..”

ชัยชนะพูดพร้อมกับหันไปมองทฤษฎีธาดาที่เดินไกล
เข้ามาพร้อมกับยกมือคลำด้านหลังของเขาเอง

“นายนี้มันสำคัญจริง ๆ มันน่าจะส่งนายไปถ่ายหนังเรท
รับรองแฟนคลับตรีม..”

ทฤษฎีธาตายน้อย ๆ เมื่อมองคุณากัน

“ตายแล้วคุณทฤษฎีขา..”

สร้อยสุคาผู้จัดการส่วนตัวของทฤษฎีธาตาดำเนินตาม
มาแล้วก็ร้องออกมาอย่างดังเมื่อเห็นเลือดสีแดงที่ไหลซึม
ออกมาตามเสื้อที่ฉีกขาดของเขา

“นี่มันอะไรกันคะนี่..”

สาวประเภทสองที่มากความสามารถรีบแหวกเสื้อที่ฉีก
ขาดออกดูก่อนจะทำตาตุ๋น

“โอ้โฮ เลือดซึมเลยหรือคะนี่..”

เสียงของหล่อนทำให้ทีมงานต่างพากันมาดูที่แผ่นหลัง
ของเขาที่เป็นรอยเลือดที่กระซากเป็นทางยาว

“เจ็บแค่ไหน.. คู้มกินคู้ม จริงไหม..”

ชัยชนะหนุ่มใหญ่วัยสี่สิบเศษยกมือคบไหล่ของเขาแล้ว
ยิ้มกว้างก่อนจะเดินจากไป

ญารินดาเข้ามาในห้องแต่งตัวด้วยหัวใจที่แค้นเคือง
ระคนสิ้นใจอย่างไม่เคยเป็น รอยจูบที่ดูคดึ่มและหนักหน่วง

ของเขายังไม่เลือนรางไปจากเนื้อตัวของเธอ โดยเฉพาะที่ทรง
อกอวบสล้าง

เธอมองคู่มือของตัวเองก่อนจะรีบกำไว้แน่นเมื่อมีเลือด
สีสดติดอยู่ที่ปลายเล็บของเธอ สายตาคมหวานซุ่มจ้อง
ใบหน้าของตัวเองในกระจกบานใหญ่ด้วยหัวใจที่หวั่นหวาม

“ไอ้คนทุเรศ..มันเกลียดแถมที่สุด ฉวยโอกาส ทุเรศสิ้นดี
..”

เธอคิดในใจก่อนจะตัวตวยตวยไปยังทางเข้าเห็นทฤษฎี
ธาตูก้าวเข้ามาพร้อมกับนักแสดงสมทบและช่างแต่งหน้า ทำ
ผม

“จะกลับเลยหรือคะ..”

“ผมมีถ่ายละครอีกเรื่องครับ..”

เขาตอบที่มงานก่อนจะเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วก้าวออกมา
ตรงไปยังหน้ากระจกสำรวจใบหน้าและทรงผมของตัวเอง โดย
ไม่คิดจะเหลียวมองหน้าเธอที่จ้องเขาอยู่แทบไม่วางตา

“ไปนะครับ..”

เขาส่งยิ้มให้ทีมงานแล้วเดินจากไป ในขณะที่เขามองตามเขาถึงขนาดเหลียวหลังด้วยสายตาที่บ่งบอกถึงความไม่พอใจอย่างมาก

“จะถ่ายฉากต่อไปได้ไหมคะคุณรินขา..”

เจนจิราร้องถามเมื่อเดินเข้ามาใกล้ ๆ

“รินไม่ชอบใจที่ต้องเล่นละครคู่กับนายนั้นเลย ไม่อยากนึกว่าจะต้องเจอหน้าเขาวันพรุ่งนี้..”

“ใจเย็น ๆ สิคะ..”

“จะเย็นยังไงไหวคะ นายนั้นมันหื่นขนาดไหนทุกคนก็เห็น..”

“จะแก้อย่างไรได้คะ ในเมื่อเซ็นสัญญาไปแล้วก็ต้องถ่ายทำให้เสร็จ..”

“คราวหลังถ้ามีเล่นละครคู่กับนายที่คนนั้นอีก พี่เจนปฏิบัติหน้าที่เลยนะคะ..”

“ค่ะ..”

เจนจิรารับคำก่อนจะช่วยญารินดา เปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อเตรียมเข้าฉากต่อไป

สตีกอด วิสก็ฎกรินลงแก้วแล้วยจรดจั้นแตะริมฝีปากได้
รูปด้วยมือใหญ่ที่สะอาด ทฤษฎ์ธาดาจิบมันอย่างใจเย็น แม้จะ
ผ่านมานานหลายชั่วโมงแล้ว แต่กลิ่นอายของความหอมหวาน
เหมือนได้ลิ้มรสของสดใหม่ที่หวานกรอบกลมกล่อม ยังคงฝัง
อยู่ในความทรงจำของเขา

กลิ่นหอมรัญจวนใจจากร่างนึ่ง ๆ ที่อ่อนนุ่มของญาริน
ดา ทำให้เขาขอมจับตัวเพียงแค่นี้ได้เซซชม ไซว่าเขาจะไม่เคยผ่าน
สาว ๆ มา แต่เพราะเขามีผิวเนื้อที่เนียนกริบ ละเอียดอ่อนและ
หอมกรุ่น อีกทั้งยังรสหวานที่เขาได้ชิมมันทำให้เขาจดจำเธอได้
ไม่รู้ลืม

“ดื่มคนเดียวไม่เหงาหรือ..”

วรวิทย์เอ่ยทักเมื่อเดินตรงมาที่บาร์เครื่องดื่มแล้วนั่งลง
ใกล้ ๆ ร่างของน้องชาย

“ดีใจนะที่นายกลับบ้าน..”

ทฤษฎ์ธาดายิ้มเย็น

“ผมมีบ้านนี้ครับ ไม่กลับแล้วจะไปไหน..”

“คิดได้อย่างนั้นก็ดี เรื่องมันผ่านมาแล้ว ให้มันจบไป
เถอะนะ..”

เขาหันมามองหน้าพี่ชายก่อนจะหุบแก้วมาแล้ววินวิตก็ส่งให้

“ผมไม่คิดอะไรหรอกครับ..”

“ที่บริษัทของเรามีชื่อเสียงเพิ่มขึ้นมาและเป็นที่รู้จักมากขึ้น เพราะฝีมือของนาย พี่ชอบใจมากจริง ๆ ที่นายสามารถฝ่าวิกฤต นำบริษัทของเราเข้าตลาดหลักทรัพย์ได้สำเร็จ..”

ทฤษฎีชาดาอิมเย็นก่อนจะสาควิสกึ้นในแก้วลงคอรวดเดียวหมด

“ผมไม่ค่อยถนัดเรื่องการบริหารงานสักเท่าไรแล้วก็ไม่คุ้นที่จะต้องนั่งประจำอยู่ที่บริษัท ผมเหมือนสายลมพัดผ่าน ผมอยากจะไปเรื่อย ๆ ร่องลอยไปอย่างไม่มีจุดหมายปลายทางมากกว่า งานบริษัทก็ต้องให้เป็นหน้าที่ของพี่นะครับ..”

“นายทำได้ แล้วทำได้ดีเสียด้วย แต่เอาเถอะ นายยังไม่มีครอบครัว อาจะยังอยากสนุกไปแบบนี้ พี่จะดูแลบริษัทของเราเอง แต่พี่ก็รอนะ รอให้นายมาช่วย..”

“ผมชอบลงทุนในระยะสั้นมากกว่าครับ ได้เงินเร็วและได้เยอะ ผมแทบไม่ต้องทำอะไรก็อยู่ได้ไปตลอดชีวิต ผมไม่คุ้นกับการนั่งประจำอยู่กับที่จริง ๆ อย่างบังคับผมเลยนะครับ..”

“ตามใจ..พ่อนักเกร็งกำไร ได้ข่าวว่าก่อนตลาดปิดได้”ไป
เยอะนี่นะ เกร็งกำไรระยะสั้นมันเสี่ยงมาก แต่ดีที่นายเก่ง..พี่เอา
ใจช่วย”

วรวิทย์ยกแก้ววิสกี้ขึ้นจิบ

“พบคุณพ่อหรือยัง..”

เขาส่ายหน้า

“อย่าโกรธท่านเลยนะ เรื่องของความรักมันห้ามกัน
ไม่ได้หรอก นายน่าจะดีใจที่ท่านมีคนดูแล เราจะได้ไม่ต้อง
กังวล..”

ทฤษฎียังคงจิบวิสกี้อย่างใจเย็น

“ผมลืมไปหมดแล้วครับ..”

วรวิทย์ระบายลมหายใจออกมาเบา ๆ ก่อนจะหันไป
ด้านหนึ่งเมื่อมีความรู้สึกเหมือนมีใครยืนอยู่ และก็เป็นอย่างนั้น
จริง ๆ เมื่อเขามองเห็น ปาลินที่ก้าวลงมาจากด้านบน หล่อก
หยุดยืนมองมาหาทฤษฎีธาดา

“คุณพ่อหลับแล้วหรือครับ..”

วรวิทย์เอ่ยถามเหมือนจะบอกให้ทฤษฎีธาดารู้ตัวว่ามี
ใครกำลังจะเข้ามา แต่เขากลับนิ่งเฉยเหมือนไม่ใส่ใจนัก

“คะ คุณพี่ท่านบ่นเหนื่อย ก็เลยหลับไปแล้ว..”

ปาตินหญิงสาววัยสามสิบปีที่สวยพราว อดีตหล่อหน้าเป็น เคยคนรักของทฤษฎีธาดามาก่อน และมีที่ทำงานจะแต่งงานกัน แต่พอหล่อหน้าได้พบกับนายศักดิ์ดา พ่อของทฤษฎีธาดา ความตั้งใจที่จะได้แต่งงานกับเขาก็เปลี่ยนไป เมื่อหล่อหน้ากลับกลายมาเป็นแม่เลี้ยงของเขาแทน

ทฤษฎีธาดาหนีหายไปจากบ้านเป็นเวลาหลายปี แล้วก็ ได้ข่าวของเขาในการเป็นนักแสดง รับงานแสดงทั้งจอแก้วและ จอเงิน นอกจากนั้นเขายังถ่ายแบบปกหนังสือ และเดินแบบ แฟชั่นเสื้อผ้าอีกด้วย แล้วเขาก็เริ่มมีชื่อเสียงโด่งดังเรื่อยมา

“ดีใจที่คุณทฤษฎีกลับมา ท่านอะไรมาหรือยังคะ..”

เขายังคงกระดกแก้ววิสกี้ดื่ม ทำราวกับไม่ได้ยินเสียง ของหล่อหน้าที่พยายามจะเข้าไปใกล้เขา

“พักนี้สุขภาพของคุณพ่อคุณแม่เลย แม้ว่าร่างกายของท่าน จะแข็งแรงแต่ดูเหมือนสภาพจิตใจจะไม่ค่อยดี ทฤษฎีคุยกับ ท่านบ้างนะ..”

เขาพยักหน้าช้า ๆ เหมือนรับคำของพี่ชายที่เอ่ยออกมา

“ตามสบายนะพี่ขอตัวก่อน..”

วรวิทย์ลุกขึ้นแล้วชำเลื่องสายตาไปมองหน้าปาลินที่ยังยืนนิ่งเหมือนหล่อนมีเรื่องบางอย่างที่อยากจะพูดกับทฤษฎ์ ชาติตามลำพัง

“เดี๋ยวลืคะทฤษฎ์..”

ปาลินรีบก้าวมาหยุดตรงหน้าของทฤษฎ์ชาติเวลาเมื่อเขาลุกขึ้น

“ไม่คิดจะมองหน้าป้าบั้งหรือคะ..”

หล่อนก้าวเข้าไปใกล้เขาอีกนิด ก่อนจะสอดแขนไปกอดรอบเอวแล้วชบหน้าไปหาแผ่นอกกว้างของเขา แต่ทฤษฎ์ชาติรีบผลักร่างของหล่อนออกห่างอย่างรวดเร็ว

“ทฤษฎ์คะ!..”

เขาทำท่าเหมือนจะก้าวหนี แต่หล่อนรีบสอดแขนไปกอดทางด้านหลังของเขาไว้แน่น

“อย่าทำแบบนี้เลยนะคะ ป้าเจ็บมาากแล้ว ป้าคิดถึงคุณ ป้ารักคุณ กลับมาอยู่บ้านเถอะนะคะ อย่างน้อยก็มองหน้าป้าบั้ง พูดคุยกับป้าบั้งก็ยังดี อย่าทำหมางเมินแบบนี้เลยนะคะ ป้าเจ็บ..”

เขาแกะมือของหล่อนออกแล้วก้าวห่างออกมาก่อนจะหันกลับไปมองหน้าที่สวยหวานของหล่อน ครั้งหนึ่งเขาเคยบอกตัวเองว่ารักหล่อนมาก และคงไม่สามารถจะรักใคร่ได้อีก

“รู้ตัวหรือเปล่าว่าคุณพุดอยู่กับใคร..”

“ทฤษฎี!..”

“กลับไปหาสามีของคุณจะดีกว่า แล้วควรจะทำอะไรกับเขาให้มาก ในเมื่อคุณเลือกเขาแล้วก็ควรจะทำอะไรกับเขา..”

“ทฤษฎี!..”

หล่อนมองหน้าเขาด้วยหัวใจที่เจ็บลึก

“อย่ามามอรักรักใคร่ต่อใครแบบหน้าด้าน ๆ อีก หัวใจของคุณควรจะทำอะไรกับคนที่เลือก อย่าคิดจนเจือมาให้ใคร เพราะผมมั่นใจว่าคงไม่มีใครเห็นความสำคัญของความรักของคุณ โดยเฉพาะผม..”

“ทฤษฎี!..”

ปาลินรีบก้าวไปขวางหน้าเขาไว้เมื่อเขาเตรียมจะเดินหนี

“ปามีเหตุผลของปานะคะ เห็นใจปาน้อยเถอะนะ ปาไม่ได้หลอกคุณ ปารักคุณจริง ๆ คนที่ปารักคือคุณคนเดียวเท่านั้น อย่าไปไหนอีกเลยนะคะ ให้ปามีโอกาสได้เห็นหน้าคุณบ้าง ให้ปาได้ดูแลคุณบ้างเถอะนะ..”

“เพื่ออะไร..”

เขาขบกรามแน่น

“คุณไม่เคยถามความรู้สึกของผม ว่ามีความรู้สึกอย่างไรกับคุณ ผมจะบอกให้ก็ได้..”

เขายิ้มน้อย ๆ เมื่อกวาดสายตามองเครื่องหน้าห้องของหล่อนก่อนจะมอมถามเลียไปตลอดร่างด้วยสายตาที่ทำให้หล่อนรู้สึกอับอายเหลือทน

“ผมไม่เคยเก็บคุณไว้ในใจเลย และไม่เคยหลงเหลือความรู้สึกพิศวาสแม้แต่น้อย ตรงข้าม ผมกลับรู้สึกชิงชังและขยะแขยงคุณที่สุด ..”

เขาหัวเราะเบา ๆ

“ผมยังอดที่จะถามตัวเองอยู่บ่อยครั้งเสียไม่ได้ ว่า คุณมีอะไรที่น่าจดจำ มีอะไรที่น่าระลึกถึง อย่าล้าพองตัวไปนักเลย ผมไม่เคยคิดเสียดายคุณ รู้สึกชอบคุณด้วยซ้ำที่ทำให้ผมเป็นอิสระ ไม่ต้องฝืนทนกับผู้หญิงที่อึดไม่เป็นอย่างคุณ ไม่ได้คิดว่า คุณมาอยู่เคียงข้าง..”

เขายิ้มกว้าง

“ขอบคุณมากที่ทอดทิ้งผมไป..”